

PROLOOG

November, A.D. 181

Een frisse herfstwind tilde de gevallen bladeren af en toe even op in een dansende werveling voordat ze weer terug dwarrelden naar de grond. Over het schaduwrijke bladerdek kwam een kleine jachtroep met speren in de aanslag langzaam het donkere woud uit. De mannen liepen behoedzaam, tilden hun voeten steels op en plaatsten ze soepel en voorzichtig weer terug op het tapijt van bladeren. Hun bewegingen waren vloeiend op elkaar afgestemd, ze waren duidelijk uitstekend op elkaar ingespeeld. Calgus, stamhoofd van de Selgovae en onbetwist leider van de vrije noordelijke stammen, deed wat hij gewoonlijk deed om zich te ontspannen als hij niet rondzwierf door de landen ten noorden van de Romeinse muur en druk bezig was met het voorbereiden van de komende oorlog. Vergezeld door zijn vijf man sterke lijfwacht jaagde Calgus op wilde zwijnen.

Hoewel zijn heerschappij over het land ten noorden van de Romeinse muur die Brittannië in tweeën spleet absoluut was, zowel door het recht van zijn afkomst als door het feit dat hij de andere stamhoofden eenvoudigweg overheerste, was de aanwezigheid van zijn meest vertrouwde lijfwachten een absolute noodzakelijkheid. Met de dreiging van keizerlijke legioenen op een afstand van nog geen vijftig mijl naar het zuiden, was het verstandig altijd voorbereid te zijn op het ergste, zelfs tijdens zoiets gewoons als een dag jagen.

‘De zwijnen lijken onze geur opgepikt te hebben, heer, dat

of iets anders heeft ze bang gemaakt.’

De spreker spuugde geërgerd op de bladeren. Een ander, die zacht over de bladerrijke grond onder hem stapte, knikte, maar hield zijn ogen gericht op het terrein voor hen.

‘Ja. Als het zo doorgaat, kunnen we alleen wat egels roosteren.’

Calgus grinnikte zacht en hief zijn speer alsof hij de balans zocht.

‘Je kent de regels, Fael. We eten alleen wat we doden tijdens het jagen. Dus als jij vanavond vlees op het vuur wilt leggen, zorg dan dat je oplet en houd je speer in de aanslag. En als je daar toch mee bezig bent, kun je ook een gebedje prevelen voor Cocidius. Bid dat een grote hertenbok onze kant op komt. En jij, Caes, hoewel de plaatselijke dierenpopulatie niet vanzelf tegen je zwijnendoder oploopt, zou je toch zeker niet ergens anders willen zijn op zo’n mooie, tintelfrisse dag als deze, of wel soms?’

Caes trok een lelijk gezicht en maakte een stekende beweging met zijn speer om zijn antwoord kracht bij te zetten.

‘Ik zou liever op Romeinen jagen, heer.’

Fael glimlachte tegen Calgus en trok zijn wenkbrauwen op terwijl hij zijn bekende ‘daar gaan we weer’-gezicht trok. Ze waren gewend aan de bloeddorstige haat die de lijfwacht tegen hun voormalige opperheren koesterde. Calgus knipoogde naar hem voordat hij sprak en wendde zijn blik een ogenblik van het omringende woud af.

‘Ja, Caes, zoals je ons keer op keer vertelt. Als we de stammen eindelijk zover krijgen dat we oorlog met hen gaan voeren, zal ik je verlossen van deze saaie plicht en je in de voorste linie van de oorlogstroep zetten. Dan krijg je de kans om samen met de andere kampioenen met je bijl te zwaaien en...’

Caes, die zich omdraaide om met een scheve glimlach antwoord te geven, schoot naar achteren door de plotselinge inslag van een pijl die met zijn gemene, scherpe ijzeren punt in zijn

borst drong. Het klonk als een speer die hard tussen de ribben van een zwijn werd gedreven. Hij staaarde een ogenblik dom neer op de uitstekende pijlschacht voordat hij op zijn knieën zakte en daarna plat op de grond viel. Achter hem tuimelde Fael achterover op de bladeren met een pijl door zijn keel. Een felrode fontein van bloed spoot over de bosgrond.

Calgus draaide zich om en hief zijn speer, zich ervan bewust dat hij ontzettend kwetsbaar was of hij nu vocht of vluchtte. Terwijl de overgebleven lijfwachten nog in het rond keken naar prooien voor hun eigen speren, lieten de verborgen boogschutters nog meer pijlen los op de mannen aan zijn linkerkant. Zijn laatste metgezel viel toen hij naar voren sprong om zijn koning te verdedigen. Terwijl hij met een paar pijlen in zijn borst neerstortte, vloog zijn speer in een laatste wanhopige worp nutteloos tussen de bomen door. De koning wachtte een ogenblik op zijn beurt, zette zich schrap voor de inslag van de pijlen, maar er gebeurde niets. Uitdagend plantte hij zijn speer in de zachte aarde en trok zijn zwaard, het schrapen van metaal klonk luid in de plotselinge stilte. Hij riep naar het onheilspellende duister van het woud en tilde zijn wapen op in een vechthouding.

‘Kom op, laten we dit afmaken. Zwaard, speer of boog, het maakt mij niet uit. Ik kan naar Cocidius gaan in de wetenschap dat wie jullie ook zijn, hoe ver jullie ook vluchten, mijn volk jullie zal achtervolgen en jullie langzaam zal afslachten voor jullie daden van vandaag.’

Na nog een ogenblik stilte, met als enige geluid zijn eigen moeizame ademhaling, maakten gedaanten zich los uit de beschutting van het struikgewas. Er stonden vier mannen, twee van hen maakten hun boog vast op hun rug en legden hun hand op het gevest van hun zwaard. Twee anderen hielden hun speer in de aanslag, naderden hem tot binnen werpafstand en stopten daar. Ze hielden hem onafgebroken onder bedreiging terwijl de andere twee mannen kalmpjes volgden. Een van hen, zijn

gezicht verborgen door een diepe kap, sprak, terwijl de ander, een atleet met een zwarte baard en een lang zwaard aan zijn gordel, onbeweeglijk naast hem stond.

‘Zo, Calgus. Het lijkt erop dat je een beetje in het nadeel bent.’

Zijn Latijn klonk beschaafd, bijna hoffelijk.

De Brit lachte, verontrustend kalm onder de dreiging van de geheven speren.

‘Zo, Romein, je bent gekomen om te praten. En ik zette me nog wel schrap voor je zwaard.’

De gedaante met de kap knikte traag.

‘O, ja, je bent precies zoals ze zeggen. Ik heb zojuist je lijfwacht afgeslacht... Nou ja, de meesten van hen...’

Hij wees naar Caes, die nog steeds hulpeloos op handen en knieën lag; een dun straaltje bloederig slijm droop uit zijn mond.

‘Maak die af.’

Vliegensvlug trok zijn metgezel zijn zwaard en stapte naar voren, stak in de onbeschermd nekk van de hulpeloze Brit en deed een stap naar achteren met zijn zwaard in de aanslag. Calgus stond volkomen stil en keek passief toe. De man met de kap sprak opnieuw.

‘Beter... En toch sta je daar, zo ontspannen alsof we oude vrienden van je zijn in plaats van buitenlandse moordenaars die je leven bedreigen met onze speren nadat we je broederkrijgers hebben afgemaakt. Goed, Calgus, ondanks al je duidelijk onvervalste lef, is nog niet uitgemaakt of jij zult leven of sterven. Zelfs niet voor mij... Eén woord tegen mijn tamelijk ruige collega hier en jouw darmen liggen te dampen op de bladeren, zonder dat hij er veel over zal nadenken en zeker zonder enige vorm van berouw. Je kunt een probleem voor Rome zijn dat in een ogenblik uit de weg is geruimd, of een bondgenoot voor één Romein in het bijzonder voor de komende paar maanden. Kies het eerste en je zult hier je dagen eindigen met een mini-

mum aan eer en geen enkele waardigheid. Kies het laatste en je zult een prijs ontvangen die beter is dan enige koning van dit land de laatste honderd jaar heeft veroverd.’

De Brit kneep zijn ogen samen en zocht naar een teken van betrouwbaarheid in de ogen van zijn belager.

‘Wat voor prijs?’

‘Een adelaar, Calgus, de banier van een keizerlijk legioen en mogelijk ook het hoofd van de legioenscommandant om tegenaan te trappen. Dus, koning van “vrij Brittannië”, ben je bereid met mij een akkoord te sluiten, of onderhandel je liever met het zwaard van deze barbaar?’

‘Je geeft me niet veel keus. Welk blijk heb ik van je oprechtheid, als dit een overeenkomst is die gesloten wordt met de punt van jouw zwaard? En hoe weet jij dat ik me eraan zal houden?’

De man met de kap knikte naar zijn metgezel, die met onverwachte snelheid uithaalde naar de dichtstbijzijnde speerdrager, zodat deze met opengesneden strot in de bladeren viel. Daarna zwaaide hij zijn zwaard naar achteren en dook onder de stekende speer van de ander door. Met een machtige uithaal stak hij de punt van zijn zwaard tussen de ribben van de man. Daarna draaide hij het zwaard snel en trok het los. Uit de open wond spoot bloed over zijn gelaarsde voeten, terwijl de ander hulpeloos op de bosgrond viel en begon leeg te bloeden.

‘Je zult een bewijs nodig hebben van je heroïsche gevecht met je zogenaamde moordenaars als je wilt voorkomen dat jouw volk bedrog vermoedt. Ik vertrouw erop dat jij een kleurrijk verhaal kunt verzinnen om uit te leggen hoe je ontsnapte aan je moordenaars? En ik weet dat jij je aan de overeenkomst zult houden als jij hem aangaat – de verleidingen die ik aanbied zijn te groot voor jou om iets anders te doen. Goed, neem een beslissing, Calgus. Zullen we partners zijn in jouw lang beraamde oorlog tegen mijn volk?’

Calgus spuugde op de bladeren.

‘Ondanks de smerige smaak in mijn mond, doe ik mee met jouw plannetje.’

‘Goed... En geef me dan nu die opzichtige speld die je mantel gesloten houdt. Maak je geen zorgen, je zult hem terugzien op een andere plek...’

Calgus maakte de speld los, een ingewikkeld bewerkte gouden replica van een schild, gedecoreerd met een wervelend patroon en een gepolijst stuk amber op de plek van de metalen knop van het schild, en liet hem op de uitgestrekte handpalm vallen. De man met de kap draaide zich om, riep een afscheidsgroet over zijn schouder terwijl zijn metgezel zich naast hem terugtrok, zijn zwaard in de schede stak en de boog van zijn schouder haalde. Hij legde een pijl aan en tilde de boog op, klaar om te schieten, waardoor hij elke gedachte aan een achtervolging de kop indrukte.

‘Je zult me opnieuw ontmoeten, Calgus, maar pas wanneer jij je volk met de dood in hun hart naar het slagveld leidt.’

De twee mannen verdwenen in de diepe schaduwen van het woud en waren niet langer zichtbaar voor de ogen van de koning. Een ogenblik lang staaarde hij hen na voordat hij zich omkeerde naar zijn gevallen metgezellen.

‘De dood in hun hart, Romein? Dat zal niet zo moeilijk zijn.’